

Česukų piramidės, kupolo ir kryžių paminklinis kompleksas

DVASINĖ INFORMACIJA (1 DALIS)

Informaciją užrašė: Povilas Žėkas
Informacijos šaltinis: Dieviškasis

Kosminis mitas apie *Visa ko kilme*

Šis kosminis mitas skirtas bendram suvokimui apie *Visa ko kilme*, sandarą, tobulėjimo principus bei prasmę:

Man buvo leista žinoti, kad egzistuoja ne viena visata. Dievas Tėvas yra visatų sistemos kūrėjas bei valdovas. Tačiau viskas tuo tikrai nesibaigia. Dievas Tėvas turi savo kūrėjus, o šie savo ir t.t. Kita vertus, mums aktualus tik ryšys su mūsų Kūrėju. Jo gimdytojai, kurie simboliškai vadinami titanais, mums yra absoliuti paslaptis. Apie titanus sužinojau dėl to, kad domėjausi paties mūsų Dievo Tėvo prigimtimi. Titanai sukūrė būsimąjį visatų sistemos kūrėją – mūsų visų Dievą Tėvą – ir suteikė jam laisvės kūrybai. Taip pat jie užminė „Didžiąją visatos mįslę“, į dar neatpažintą, nerealizuotą erdvę įdėjo paslaptį, kurią mūsų Dievas Tėvas turi įminti. Tai buvo be galo sudėtinga užduotis. Titanai suteikė mūsų Kūrėjui pakankamai laiko, kad šis atrastų Didžiąją visatos paslaptį, o tokiu būdu pats kaip Dievas išstobulėtų bei taptų savarankiška dievybe.

Norėdamas įminti Didžiąją visatos mįslę mūsų visų Tėvas – kuriantysis visatų sistemos valdovas – visų pirma turėjo realizuoti save dvasiniame, o paskui ir fiziniame lygmenyje: tarsi žvejas turėjo užmesti tinklą į dar nepažintą, neištirtą bedvasę titanų Jam dedikuotą erdvę (jeigu taip galima pavadinti) ir tokiu būdu sužvejoti Didžiąją visatos paslaptį taip išlaikydamas „Kūrėjo specialybės egzaminą“ reiklios titanų „komisijos“ akivaizdoje. Visų pirma, tuo tikslu mūsų Dievas Tėvas sukūrė tobulas aukščiausias kuriančias dvasias, pradėjo formuoti aukščiausia dvasinė hierarchija. Po to Dievas Tėvas paties sukurtų dievybių padedamas kūrė žemesniojo lygio taip pat tobulas dvasias (archangelus bei angelus), kurios užėmė savo vietas dvasinėje hierarchijoje. Galiausiai, sukūręs paties aukščiausiojo lygio dvasias, Dievas ėmėsi savo Didžiosios užduoties vykdymo. Buvo sukurtos netobulos dvasios, o vėliau ir sielos, kurios turės tobulėti savarankiškai, artėti prie Dievo savo pastangomis, o tuo pačiu ir padėti pačiam Aukščiausiajam vykdyti Jo užduotį. Taigi, mes (dvasios bei sielos) Dievui esame reikalingi ne vien mūsų pačių ar Jo džiaugsmui. Antraip ir nebūtume gimę. Visatoje, kaip ir Žemėje, niekas nevyksta veltui. Mes vykdome svarbią misiją: padedame pačiam Kūrėjui. Tačiau kodėl gi Jis mūsų nesukūrė iš karto tobulų, kaip dievybės bei angelai? Pasirodo, Didžiosios užduoties vykdyme tai yra ne trūkumas, o privalumas. Dievybės ir angelai, sukurti pagal paties Dievo paveikslą (visiško panašumo, tapatumo principą), negali vystytis sava kryptimi, *negali nukrypti* nuo Dieviškojo plano, kuris veikia panašiai kaip kompiuterinė programa – algoritmas – paties programuotojo įdiegtas. Tuo tarpu laisvosios dvasios ir sielos vystosi evoliuciškai. Daug sielų tokiu būdu netgi praranda ryšį su Kūrėju, tačiau tokiu būdu išlieka tikimybė, jog per savarankiškai besivystančią kūrinių (kaip per atsitiktinai žvejo užmestą tinklą) bus „pagauta“ Didžioji visatos paslaptis, įminti Didžioji visatos mįslė. Laisvosioms dvasioms ir sieloms grįžtant atgal pas Dievą (tobulėjant dvasiškai, artėjant savo esme Dievo link) jos turi tikimybę „pagauti“ netgi tokių patirčių, kurių pats Kūrėjas neturėjo kurdamas visas. Tos patirtys – tai tarsi užuominos į titanų užmintą Didžiąją visatos mįslę.

Ilgainiui kūrinių dėka Dievas Tėvas pilnai realizuos save, įsisavins jam skirtą titanų erdvę, atras joje paslėptą Didžiąją paslaptį, o mes, dvasios bei sielos, sugrįšime su visa reikiama patirtimi į Rojų – į patį mūsų Kūrėją, susiliesime su Juo. Tačiau kelias dar ilgas. Dabar galioja mummyse įdiegtas principas: „Eikite, tobulėkite ir grįžkite pas Mane“. Tą ir darome. Įsisaviname dievišką kūrinių, tokiu būdu prisiliesdami ir prie to, kas pačiam Kūrėjui yra paslaptis. Siekiame pateisinti Kūrėjo lūkesčius: parnešti Jam savo patirtį (kuri, tiesa sakant, jau nuo pat sukūrimo yra Dievui žinoma) visų pirma praeidami visas klases tarsi mokykloje taip įrodydami savo kaip dvasių bei sielų brandą (ilgas, bet reikalingas kelias...), o vėliau, įgauti dar daugiau patirties, kas ir pačiam Kūrėjui yra paslaptis. Negalime to padaryti

jau dabar. Juk trečiokai nesupranta aukštųjų mokslų. Taip ir mūsų sielos trečiame – ketvirtame išmatavimuose turi mokytis, mokytis ir dar kartą mokytis. Ne visiems tai puikiai sekasi, bet tikrai ateis laikai, kai maksimaliai ištobulėję mūsų dvasios su sielomis turės galimybę prisiliesti prie pačios aukščiausios patirties bei atliks lemiamą vaidmenį mūsų Dievo Tėvo savirealizacijoje.

Dievas kuria ir valdo, nes kūrimas neturint gebėjimo valdyti neturi prasmės. Kas sugeba ir kurti, ir valdyti – daro stebuklą. Koncentruota minties galia kurti planetas, galaktikas, Visatą – tai mūsų dangiškojo Tėvo darbas. Tėvas viską pradžių pradžioje sukūrė, o dabar valdo koncentruota minties galia. Visata (plačiaja prasme) vystosi kryptingai. Dvasiniame lygmenyje Visata vystosi pagal Kūrėjo planą. Chaosas būdingas tik materialiam lygmenyje. Tačiau netgi mūsų fiziniame pasaulyje vykstanti evoliucija yra iš dalies kontroliuojama.

Dievo Tėvo įgaliotieji dvasinės hierarchijos atstovai Žemėje reguliuodami aplinkos veiksnius skatino sielų veiklai palankių gyvybės formų išsivystymą. Tokiu būdu per neįprastai trumpą laiką Žemėje susiformavo palankios sąlygos atsirasti protingoms gyvybės formoms, galinčioms palaikyti į jas besikūnijančių dvasių bei sielų tobulėjimą.

Deja mes, žmonės, esame nepajėgūs matyti bei tyrinėti kitų visatų, nes jose dėl skirtingai kūrimo momentu susiklosčiusių sąlygų materija yra kitokio poliariškumo. Todėl mums tai yra tiesiog neapčiuopiama. Tačiau tos visatos yra ne mažiau realios, nei mūsų. Jose taip pat egzistuoja gyvybė, kūnijas bei tobulėja sielos.

Dievas Tėvas ir Jo duali prigimtis

Dievą kaip Esybę sutinkame kiekviename savo gyvenimo žingsnyje, tačiau kaip asmuo Jis tampa realus tik aukščiausiam išmatavime. Visuose žemesniuose išmatavimuose Dievą įkūnija Jo pasiuntiniai – atstovai. Jis egzistuoja kaip Esybė – neapčiuopiama Šventoji Dvasia, kuri tiesiog persmelkia visą kūrinį, todėl kiekvienas kūrinys savyje nešioja Kūrėjo „antspaudą“. Tačiau kiekviename išmatavime Dievas Tėvas per Dievo Sūnaus institutą veikia ir tiesiogiai. Skirtingose Visatoje egzistuojančiose planetose, kuriose gyvuoja sielas turinčios bei tobulėjančios būtybės (3-ajame išmatavime), Dievo Sūnaus pareigas atlieka tos planetos gyventojas Dievo pasiuntinys (tos pačios gyvybės formos atstovas), turintis tiesioginį ryšį su Dievu Tėvu ir galintis atskleisti savo gėntainiams Kūrėjo valią. Žemėje Dievo Sūnaus pareigas atlieka ir už žmonijos dvasinį vystymąsi šiuo metu yra atsakinga dvasios šeima, kurios atstovas mums visiems yra gerai žinomas kaip Jėzus Kristus iš Nazareto.

Dievas Tėvas yra ne tik asmuo, bet ir Visatų sistemos centras, palaikantis ryšius su visų lygmenų Visatų sistemos administraciniais vienetais. Dievas Tėvas spinduliuoja informacijos, sąmonės bei malonės srautus (spindulius), kurie sklinda mūsų link. Įsivaizduokime medį, kurio stambus kamienas išsišakoja į smulkesnes šakas, o šios į pačias smulkiausias šakeles. Panašiai ir Dievo Tėvo informacijos, sąmonės bei malonės srautai pasiekia atskiras visatas, pasaulius, galaktikas, sistemas, planetas, dvasių šeimas, dvasias, sielas, jaunesniasias sielas, o per tai ir mus pačius. Todėl galime patirti ryšį su pačiu Dievu Tėvu.

Kaip jau minėta, mums nežinomos esybės – titanai, susiliedamos pagimdė asmenį, kuris tapo visatų sistemos kūrėju ir valdovu. Kurdami mūsų Aukščiausiąjį – Dievą Tėvą, jie įterpė į Jį ne tik kuriantįjį (gėrio), bet ir griauinantįjį (blogio) pradą. Kuriančiojo prado tikslas

– suteikti mūsų Viešpačiui pakankamai jėgos, kad šis sugebėtų išsilaisvinti iš titanų įtakos, taptų brandžia dievybe. Griaunančiojo prado tikslas – užgniaužti kuriantįjį pradą bei sugražinti mūsų Kūrėją atgal į titanų priklausomybę. Patys titanai įdiegė šį dvilypį pradą, kad priešybių kovos principu vyktų spartesnis *tobulėjimas*. Taigi Dievas Tėvas yra dvilypis (dualus), gėrio ir blogio pradai yra viename asmenyje. Šie du poliai tarpusavyje perskirti, tačiau tarp jų vyksta amžinoji kova, kurią galiausiai laimės vieno iš polių atstovai. Blogis gali būti toks stiprus, kaip ir gėris. Tai užtikrina tobulėjimo tęstinumą, nes lygiaverčių, priešingų viena kitai jėgų kova yra tobulėjimo „variklis“. Gėris ir blogis visuomet egzistuoja greta. Ką blogis sugriauna, tą gėris atstato ir tokiu būdu vyksta tobulėjimas. Jeigu pavyksta sugriauti, vadinasi buvo netobulai pastatyta. Jeigu gėris – kuriančioji jėga – tobulėjimo kelyje labai išsiveržtų į priekį, tuomet blogis – griaunančioji jėga – jau nedarytų atnaujinančio poveikio ir netektų prasmės. Kosminis gėris ir blogis bendradarbiauja materialiaame pasaulyje. Mūsų planeta Žemė – taip pat bendras projektas.

Kūriniai – dvasios bei sielos – turi laisvą valią rinktis tarp gėrio ir blogio. Pasirinkdama siela visuomet teisi savo „širdyje“, tačiau neteisi vieno iš dieviškųjų polių pusės atžvilgiu. Galutinis sielos likimas priklauso nuo to, į kurią pusę pakryps dvasinio tobulėjimo „svarstyklių“ lėkštelė žmogiškųjų įsikūnijimų metu. Blogio kelias pradžioje lengvesnis, paprastesnis, kliūtys atrodo lengviau įveikiamos. Gėrio pasaulyje nuo pat pradžių nelengva tobulėti, tačiau palyginus su blogiu bus žymiai lengviau ateityje. Gėrio kelias yra nuoseklus, tiesus, o blogio kelias greitai išsišakoja į daugybę klystkelių.

Kai kalbama apie gėrį ir blogį, neturima omenyje to blogio, kurį matome apie save, apie kurį rašo laikraščiai, rodo televizija ir pan. Tai ne tas blogis – tai mūsų žemiškasis, mūsų, žmonių, sukurtas blogis. Kosminio blogio galbūt net nevertėtų vadinti blogiu, nes tai yra pradai. Pavyzdžiui, ar gali būti elektros teigiama fazė gera, o neigiama fazė bloga? Jeigu nebus neigiamos fazės, neegzistuos ir elektros srovė. Taigi, čia kalbama labiau apie poliariškumą, nei apie moralinį gėrį ir blogį. Žemiškasis blogis, toks kaip įvairios mūsų ydos, gamtinės nelaimės ir t.t., yra vienodai nepriimtinas ir kosminiam gėriui, ir kosminiam blogiui. Dieviškiems pradams naudinga, kai žmogaus siela vystosi sklandžiai, kai žmogus išlieka gyvas. Svarbiausia, kad vyktų energijų bei idėjų judėjimas, trintis energoinformaciniame, o ne fiziniame lygmenyje. Taigi, kad kiltų mažiau nesusipratimų, ateityje vertėtų kosminį gėrį bei blogį vadinti kitaip. Ne bendriniais žodžiais.

Ne nuo mūsų, žmonių, norų ar įsitikinimų priklauso Visatos dvasinė santvarka. Tačiau mes galime daryti jai įtaką keisdami gėrio ir blogio proporciją savo sielos patirtimi. Žmogui visuomet derėtų siekti vien gėrio. Tik pavienės dvasios ir sielos ateina į Žemę nešdamos grynąją gėrio ar blogio informaciją. Tai žmonės, kuriems lemta tapti pranašais, Dievo pasiuntiniais ar netgi užimti Dievo Sūnaus „pareigas“. Dievo Sūnus – tai pareigos, kurias šiuo metu Žemėje užima konkretus istorinis asmuo ir Dievas Jam suteikia visus atributus toms pareigoms atlikti.

Dievybės ir angelai, sukurti pagal paties Dievo Tėvo paveikslą, negali nukrypti nuo Dieviškojo plano. Jiems nesuteikta galimybė nepaklusti Kūrėjui. Jie yra klusnūs Dievo Tėvo valios vykdytojai. Tad kosminis blogis negalėjo atsirasti prieš Dievo valią. Tiek kosminio gėrio, tiek kosminio blogio atstovai buvo Dievo Tėvo sukurti pagal Jo paties dvilypę prigimtį.

Visatoje egzistuoja apibrėžta dvasinė hierarchija. Dievas Tėvas yra visatų sistemos Valdovas. Visatas valdo Dievo Tėvo įgalioti archangelai – dievybės. Visatos sudarytos iš pasaulių (tai ne astronominis terminas), pasauliai suformuoti iš galaktikų, galaktikos iš

sistemų, o sistemos iš planetų, kuriose kūnijasi bei tobulėja sielos. Kiekvienas Visatos administracinis vienetas turi Dievo Tėvo įgaliotus valdovus (ir gėrio, ir blogio dieviškųjų polių atstovus) bei valdymo organus – dvasių tarybas. Mūsų sistemos valdovai yra Kristus ir Jo amžinasis priešininkas – Antikristas.

Dvasinės šeimos

Kaip mūsų, žmonių, visuomenėje šeima yra valstybės pagrindas, taip ir Visatoje *dvasių šeimos* yra dvasinio pasaulio egzistencijos bei tobulėjimo pagrindas. Dvasios šeima yra be galo svarbi struktūra, kurios sandara bei funkcijos griežtai apibrėžtos Visatos įstatymuose. Tik dvasios šeimoms priklausančios sielos gali sklandžiai tobulėti, vystytis. Iš kur atsirado dvasių šeimos? Pradžių pradžioje Dievas Tėvas sukūrė dvasias. Dvasios jau galėjo įsisavinti informaciją ir sąmonėti, tobulėti. Tačiau, kad greičiau vyktų tobulėjimas kiekviena dvasia Dievo padedama sukūrė dvylika sielų. Juk kuo daugiau asmenų atlieka užduotį, tuo greičiau bei efektyviau ji įvykdoma. Be to, atsiranda galimybė paskirstyti tobulėjimo uždavinius skirtingoms sieloms ir kiekvienai jų atlikti tai, kam yra geriausiai pasirengusi. Dvasioms sukūrus sielas visuotinis tobulėjimas tapo žymiai intensyvesnis. Sieloms yra lengviau nei dvasioms kaupti patirtį materialiam pasaulyje. Todėl sielos keliauja į materialųjį visatos lygmenį, čia įsikūnija, renka informaciją bei reguliariai grįždamos į dvasią joje palieka tai, ką sukaupe. Po to, ir vėl keliauja į fizinį pasaulį kaupti patirties. Vėliau Visatos dvasinės evoliucijos proceose buvo sukurta dar viena sielų eilė. Kiekviena siela dvasios padedama sukūrė po dvylika jaunesniųjų sielų, kurios yra ypač prisitaikę kaupti informaciją fiziniame pasaulyje. Taip susiformavo išbaigtas dvasinės šeimos modelis, įtvirtintas Visatos įstatymuose: dvasia, 12 sielų bei 144 jaunesniosios sielos.

Jaunesniosios sielos yra labai susitelkę į konkrečios faktinės informacijos rinkimą, sielos linkę siekti ne tik informacijos, bet ir sąmoningumo patirčių, o dvasia visa tai kaupia, išgrynina ir tokiu būdu kyla Dievo link. Dvasia retai nusileidžia į fizinį Visatos lygmenį. Čia darbuojasi jos šeimos sielos bei jaunesniosios sielos. Tuo tarpu dvasia esti tarpgalaktinėje erdvėje ir ten būdama koordinuoja sielų veiklą. Tik esant labai dideliame dvasinio tobulėjimo poreikiui, pvz. prieš pat perėjimą į aukštesnįjį kosminį išmatavimą dvasia ryžtasi įsikūnyti materialiam pasaulyje ir tokiu būdu paspartinti visos dvasinės šeimos vystymąsi (panašiai, kaip ledo ritulio varžybose likus vos keletui minučių iki rungtynių pabaigos netgi vartininkas palikęs vartus išsina į žaidimą norėdamas padidinti savo komandos šansus laimėti). Būna ir kitokių atvejų, kai ištobulėję dvasios nužengia į materialųjį pasaulį su ypatinga misija – skleisti dvasinę informaciją ir tokiu būdu paspartinti daugelio sielų tobulėjimą. Įsikūnydamos šios dvasios nesiekia gauti naujos patirties. Jos ateina padėti kitiems.

Žmonėms sunku suvokti dvasinio pasaulio egzistenciją nekuriant vaizdinių. Nebūtina vizualizuoti dvasinių struktūrų, tačiau jeigu kyla toks poreikis, tuomet dvasias bei sielas verta įsivaizduoti rutulio, o patį Dievą Tėvą – ovalo formos. Visatų sistema yra ovalo formos. Tad ir pats Kūrėjas dėl daugybės iš Jo sklindančių spindulių atrodo tarsi ovalas.

Sielos bei dvasios yra sąmoningi koncentruotos energijos dariniai. Jos netgi turi tam tikrą jėgos kiekį. Dėl to ką tik mirusių ir dar nepakilusių žmonių sielos gali duoti ženklą savo gyviems artimiesiems. Vaikai, matydami tikrąją sielų formą, stebisi, kad jos neturi „nei rankyčių, nei kojųčių“. Tuo tarpu suaugę žmonės dvasias bei sielas yra linkę regėti kitaip. Juos lanko šventieji, kuriems būdingi dauguma žmogiškųjų morfologinių požymių. Šventuosius mes amžinai regime tokius, kokie jie buvo gyvendami tarp mūsų – Žemėje. Šį fenomeną lemia ypač aktyviai veikianti mūsų sąmonė. Regėdami tikrąją sielų bei dvasių formą, apie jų šventumą galime spręsti pagal ryškumo laipsnį. Kuo ryškiau spindi dvasia, tuo

aukštesnį dvasinio išsivystymo lygmenį ji yra pasiekusi. Angelai skleidžia vaiskiai balta šviesą.

Angelai sukūrimo metu taip pat turėjo dvasinės šeimos užuomazgų. Tačiau formuojantis dvasinės šeimos struktūrai buvo pakeistas angelų dvasinio kūno sluoksnis, skirtas informacijai bei sąmoningumo patirčiai kaupti. Vietoj jo angelai įgavo tiesioginį ryšį – spindulį – siejantį juos su pačiu Dievu Tėvu, todėl visa savo patirtį jie gauna tiesiogiai iš Tėvo. Angelams nebūtina siekti dvasinio tobulėjimo. Jie atlieka kitą misiją – paklusniai atstovauja Dievo valią visoje Visatų sistemoje. Tuo tarpu mūsų dvasinės šeimos yra informacijos „rinkėjai“. Mes patys turime surinkti visą tobulėjimui reikalingą informaciją.

Ką tik sukurtoms dvasioms Dievas tarė: „Eikite, tobulėkite ir grįžkite pas Mane“. Tokia yra visatos vystymosi programa. Dvasias sukūrė Dievas. Jos buvo tikslingai netobulos. Tačiau tobulėdamos dvasios drauge su savo dvasinėmis šeimomis vėl artėja Dievo link. Tokiu būdu ilgainiui į Dievą sugrįš daugelis jo kūrinijų, nešdami Kūrėjui savo dvasinę patirtį. O kuo tai naudinga pačioms dvasioms bei sieloms? Didžiausias mūsų troškimas yra vėl sugrįžti į amžinąjį Rojų, į Dievą Tėvą, į namus. Ten, kur mus užlies dieviškoji šviesa, tiesa ir meilė.

Įsikūnijimų metu dvasia nevaldo sielų, o šios jaunesniųjų sielų. Įsikūniję sielos nepalaiko glaudžių ryšių su kitais savo dvasinės šeimos nariais. Tačiau dvasiniai ryšiai tuoj pat išryškėja žmogaus kūnui mirus. Kai siela palieka kūną, ji regi šviesos srautą, padedantį jai sugrįžti visų pirma į savo dvasinę šeimą. Tačiau sugrįžimas nėra lengvas. Visata yra gan šalta ir nesvetinga vieta. Grįžtanti į dvasinę šeimą pavienė siela yra blogio gundoma, klaidinama todėl egzistuoja galimybė pasiklysti. Jeigu siela žmoguje tobulėjo teisinga kryptimi, tai po fizinio kūno mirties tikrai nepasiklys grįžimo į savo dvasinę šeimą metu.

Tik dvasinei šeimai priklausanti siela turi teisę sugrįžti pas Dievą.

Dvasinės šeimos pas Kūrėją sugrįžta pasisėmusios vertingos patirties. Kuo aukštesniame išmatavime yra dvasia, tuo ji vis ryškiau „regi“ Kūrėją, jaučia didesnę Dievo artumą. Kol galų gale septynioliktajame išmatavime susilieja su Juo. Susiliejiimo metu dvasios šeimos atstovai nepraranda savo individualumo. Tai tarsi sugrįžimas į namus po ilgos kelionės. Sugrįžimas į Kūrėją – tai nenutrūkstamai tvirtų saitų su Juo atkūrimas, kuriais visą dvasios šeimą pasiekia nuolatinis dieviškos malonės srautas.

Kiekvienos dvasinės šeimos „galva“ – dvasia – nuo pat jos sukūrimo turi subtilų ryšį su Dievu Tėvu (jeigu dėl savo pačios veiksmų nėra „puolusi“, t.y. atskirta nuo Dievo). Su Kūrėju dvasią sieja spindulys, sudarytas iš informacinio, sąmonės bei apsauginio sluoksnio. Pats Dievas fundamentalia prasme taip pat yra informacija bei sąmonė, Jo kūriniai – dvasios ir jų šeimos – taipogi sudaryti iš informacijos bei sąmonės. Tad ir ryšiu, siejančiu dvasios šeimas su Dievu, yra perduodamas informacijos bei sąmonės srautas. Dvasios šeimai tobulėjant, kylant per išmatavimus, ryšys su Kūrėju vis tvirtėja, ryšio atvirumas didėja. Galiausiai, dvasios šeimoms pasiekus aukščiausiąjį – septynioliktąjį – išmatavimą, jos „susilies“ su Dievu Tėvu: suformuos nenutraukiamai tvirtą bei visiškai atvirą ryšį su Aukščiausiuoju (panašiai, kaip dabar angelai).

Sugrįžimas pas Dievą Tėvą vyks tokia pačia tvarka, kaip vyko sukūrimas. Jaunesniosios sielos sugrįš į sielas, sielos į dvasias – į savo dvasinę šeimą. Na, o paskui dvasinės šeimos per sistemų valdovus, šie per galaktikų valdovus, galaktikų valdovai per

pasaulių dievybes, pasaulių dievybės per visatų dievybes – taip visi sugrįšime į patį Dievą Tėvą, visatų sistemos kūrėją ir valdovą.

Dvasinės šeimos būna trijų tipų. Jos visos pasižymi ta pačia struktūra, tačiau turi skirtingus gebėjimus. *Transkrėja* – tai stipriausia dvasinė šeima. Visatoje egzistuoja Transkrėjų taryba, kuri veikia kaip patariamasis Visatos valdymo organas pačiam Dievui Tėvui bei žemesniesiems hierarchams. Tam tikrais atvejais Transkrėjų tarybos nutarimai turi net didesnę galią, nei Dievo Tėvo įgaliotinių – hierarchų sprendimai. Tad Visatoje vyrauja savotiška demokratija, nes dvasios, besiremdamos savo kaupiamą patirtimi, gali siūlyti įvairias Visatos įstatymų pataisas per Transkrėjų tarybą, kuri turi patariamąjį balsą paties Dievo Tėvo ir Jo paskirtų administratorių – skirtingų Visatos sričių valdovų – akivaizdoje. *Johimos* ir *Sanandos* tipų dvasinės šeimos atlieka kitas funkcijas. Jų tikslas intensyviai kaupti dvasinę informaciją bei tobulėti.

Žemiškasis blogis

Žemėje šiuo metu veikia dvi blogą lemiančios jėgos: tai „gyvuliškoji“ jėga, susiformavusi materijos kūrimo metu, ir maištaujančios prieš Dievą laisvosios dvasios ir sielos (ne angelai).

„Gyvuliškoji“ energija

Dievą mes laikome tobulu, neklystančiu. Tačiau man buvo leista žinoti, kad Visatoje kuriant materiją dėl blogio įtakos, deja, įsivėlė klaidų. Todėl materialiam pasaulyje susiklostė ne visiškai palankios aplinkybės. Sielos, kurios nusileidžia (įsikūnija) į fizinių lygmenį, patiria nenumatytų išbandymų, kita vertus – jos taip pat gauna ir nenumatytos, tačiau naudingos patirties.

Formuojantis Žemei dėl šių nenumatytų aplinkybių atsirado bei pradėjo veikti žemiškasis blogis – inertiška „gyvuliškoji“ jėga, kuri Žmonijai kelia be galo daug rūpesčių. Tai pagrindinė mūsų kančių priežastis. Ši jėga neigia Dievą. Sielos ji neapsėda, bet yra linkusi užvaldyti, apsėsti žmogaus fizinį kūną. Ji nepaklūsta visatos įstatymams, Dievo valiai, kosminio blogio ir gėrio kovos etikai (kosminis gėris ir blogis turi tarpusavio santykių etiką, nesikauna nesąžiningai). Todėl ir mes galime bei privalome kovoti su žemiškuoju blogiu. Kuo mažiau šio blogio tarp mūsų, tuo lengviau gyventi, tuo mažiau mūsų tarpe būtų pamišusių asmenybių, mažiau kiltų nesutarimų, karų, nes ši jėga skatina užvaldyti, skatina žudyti, nes žudant išsiskiria daug kenčiančiųjų energijos, kurios reikia „gyvuliškajai“ jėgai daugintis. Ji, tarsi virusas, gyva tik tol, kol turi šeiminingą – užvaldytą fizinį kūną. Be gyvo šeiminingo „gyvuliškoji“ jėga neegzistuoja. Su ja, kaip ir su virusais, reikia kovoti mažinant „sergančiųjų“ kiekį aplink save. „Gyvuliškosios“ jėgos „virusas“ geba iš gelbėjamo žmogaus persikelti į gyvūnus ar netgi trumpam laikui į augalus, o po to vėl į dvasiškai išsekusias žmones. Todėl „gyvuliškosios“ jėgos praktiškai neįmanoma sunaikinti. Veiksmingiausias vaistas prieš šios jėgos apraiškas yra Meilė, ypač dvasinė meilė. Jeigu gebame pamilti apsėstąjį žmogų ir išreikšti meilę jo atžvilgiu, šis pradeda sveikti. Dar intensyvesnis poveikis patiriamas, jeigu mokame per save perteikti Viešpaties Jėzaus Kristaus nenugalimą meilę. „Gyvuliškoji“ jėga iš žmogaus pasitraukia audringai. Tai pavojinga ir apsėstajam, ir gydytojui. Jeigu ji buvo ypatingai įsigalėjusi žmoguje, egzorcizmas gali baigtis netgi

apsėstojo mirtimi sustojant žmogaus širdžiai. Šios jėgos prieš ilgą laiką iš žmogaus kūno išstumtoji siela jau nebesugeba sugrįžti bei įsitvirtinti savo fiziniame kūne.

Puolusios sielos

Mūsų, žmonių, gyvenime daugiau problemų sukelia ne tiek kosminio gėrio ir blogio kova, kiek laisvųjų, piktybiškai nusiteikusių, dvasių bei sielų veikla. Pradžioje Kūrėjas suteikė laisvą valią visoms savarankiškai tobulėsiąms dvasioms bei sieloms, kad jos galėtų laisvai apsispręsti kurį dieviškąjį polių – kosminį gėrį ar blogį – palaiko, ir sparčiai tobulėtų ta linkme. Tačiau laisvos valios principas suteikė dar vieną galimybę – atsisakyti paklusti Dievo Tėvo valiai, nesiekti tobulėjimo bei sugrįžimo pas Kūrėją. Šios dvasios bei sielos pažeidė pagrindinį Visatoje galiojantį Dievo įsakymą „Eikite, tobulėkite ir grįžkite pas Mane“, todėl buvo nubaustos: visiems laikams neteko galimybės tobulėti bei teisės sugrįžti pas Dievą. Šias dvasias ir sielas mes vadiname „puolusiais angelais“, nors jos struktūriškai bei funkciškai niekuomet neprilygs angelams. Taip pat esame linkę tapatinti šių dvasinių būtybių veikimą su kosminio blogio veikimu. Tačiau maištaujančių dvasių ir sielų veikla yra žalinga ne tik kosminio gėrio, bet ir kosminio blogio atstovams. Ir vieni, ir kiti siekia tobulėti, tuo tarpu maištingosios dvasios bei sielos, pykdomos ant Kūrėjo dėl Jo sprendimo, siekia vieno: kuo daugiau vis dar tobulėjančių ir nepraradusių ryšio su savo dvasine šeima bei Dievu sielų patraukti į savo pusę bei taip padidinti savo gretas. Atsisakiusiųjų tobulėti bei dėl to netekusių ryšio su Dievu dvasių ir sielų likimas aiškus – jų laukia amžinoji pražūtis. Aiškiai tai suvokdamos, jos jaučia didelį pyktį bei pavydą visoms paklūstančioms Dievo valiai dvasioms bei sieloms ir visais būdais gundo nepaklusti Dievui tiek kosminio gėrio, tiek kosminio blogio atstovus. Deja, „puolusių“ sielų veikiamiems žmonėms sunku padėti, nes jos savo prigimtimi vis dėlto yra Dievo kūriniai, todėl jų nebaugina meilės ir maldos praktikos. Nuo jų apsisaugoti gali tik pats žmogus stiprindamas save dvasiškai.

Dvasinis tobulėjimas

Mūsų planetoje, Žemėje, prieš užgimstant žmonijai jau gyveno bei dvasiškai ištobulėjo dviejų rasių atstovai. Pirmosios Žemės gyventojų rasės atstovų siela ir kūnas buvo glaudžiai susiję. Jie mąstė ir veikė kartu. Ko troško siela, to siekė ir kūnas. Tobulėjimas vyko pagal aiškų planą. Tačiau sielos neigavo subtiliosios patirties, kuri galimà tik tuomet, kai kūnas nėra tvirtai susijęs su siela ir gali veikti bent iš dalies savarankiškai. Dėl šios priežasties antrosios rasės atstovams buvo suteikta galimybė jausti, jog jų kūnas ir siela nėra tapatūs. Jų genofonde buvo įvesti pakitimai, leidžiantys sielai atsiskirti nuo kūno: tiek kūnui, tiek sielai mąstyti atskirai. Nors jų kūnas ir siela mąstė atskirai, bet veikė kartu, todėl greitai bei efektyviai tobulėjo. Žmonija yra trečioji dvasiškai tobulėjančių Žemės gyventojų rasė. Pirmųjų dviejų rasių gyventojų sielos pasiekė dvasinį tobulumą ir daugiau į Žemę nebegrįžta. Jų dvasios bei sielos tarpgalaktinėje erdvėje laukia visų mūsų, t.y. visoms trimis rasėmis priklausančių dvasinių šeimų, bendro perėjimo iš trečiojo į ketvirtąjį išmatavimą.

Kodėl apskritai Žemėje besikūnijančioms sieloms prireikė net trijų fizinės gyvybės formų, kuriose galėtų tobulėti? Žemėje tobulėjančios sielos yra tarsi mokiniai, netelpantys į vieną klasę: visų pirma, vieni baigia trečiąją klasę (trečiasis išmatavimas), po to ateina kitų eilė, o po to dar kitų. Tokiu būdu viena planeta tarnauja net keletui sielų kartu.

Šiuo metu egzistuoja sielų eilė, laukiančių įsikūnijo mūsų planetoje, nes žmonių Žemėje vis dar gimsta mažiau, nei yra norinčių čia įsikūnyti sielų. Žmonių skaičius žemėje vis dar nėra pakankamai didelis. Nors įsikūnijimų skaičius Žemėje nėra ribotas, tačiau jeigu yra didesnė paklausa nei pasiūla, sieloms tenka palūkėti.

Čia, Žemėje, visi mes, įvairaus pažangumo sielos ar netgi dvasios, esame lygūs ir tobulėjame drauge.

Kada Žemėje atsirado žmonės? Tai įvyko tuomet, kai į pakankamai išsivysčiusį hominidą pradėjo kūnytis dieviškosios dalelytės – sielos. Tai įvyko prieš 2,5 milijono metų. Iki tol gyvenę šios gyvybės formos protėviai turėtų būti laikomi tiesiog gyvūnais. Sieloms pradėjus kūnytis Žemėje ir daryti intensyvią įtaką žmonijos raidai ėmė kisti žmonių sandara bei elgesys: didėjo smegenų tūris, žmonės išmoko gaminti bei naudotis įrankiais, ėmė vystytis kalba ir kultūra.

Iki to laiko, kai sielų kūnijimuisi bei tobulėjimui Žemėje buvo pasirinktas žmogus, buvo vystomos dar kelios gyvybės rūšys, kurios esant reikalui būtų galėję perimti žmogaus rolę. Jeigu žmogaus gentis vykstant evoliucijai būtų išnykusi, sielos būtų turėję atsarginį variantą kūnijimuisi Žemėje. Dabar tos gyvybės formos yra rezerve. Jeigu žmogus savo veiksmais sunaikins save, Žemėje vėl bus atkurta protinga gyvybė sparčiau, nei vykstant evoliucijai įprastu tempu, ir sielos vėl galės tęsti tobulėjimo kelionę.

Mūsų planeta dvasine prasme yra izoliuota. Izoliacijos principai įtvirtinti Visatos įstatymuose. Izoliacija yra būtina, kad apsaugotų žemesnio dvasinio išsivystymo Visatos sritis nuo aukštesnį dvasinį lygį pasiekusių būtybių invazijos, nes jie savo aukštu dvasiniu potencialu gali tiesiog užgožti mūsų sielas. Todėl izoliacija yra naudinga mažiau pažengusioms dvasioms bei sieloms. Taip pat dėl visuotinės izoliacijos Visatoje gali vykti dvasinė evoliucija. Kiekvienai visatos sričiai vystantis atskirai išryškėja specifiniai tai sričiai būdingi dvasiniai bruožai. Pavyzdžiui, lietuviai tol išlaikys tautiškumą, kol nesusimaišys su kitataučiais.

Dvasiniame pasaulyje asimiliacija taip pat nėra skatinama. Tai visų pirma žlugdo žemesnio išsivystymo dvasias bei sielas, o visų antra – pažeidžia visatos dvasinės evoliucijos principą. Todėl ir egzistuoja Visatos įstatymais apibrėžta izoliacija. Sielos negali laisvai migruoti tarp skirtingų Visatos sričių, yra atėjimo kanalai, kuriais sielos pasiekia mūsų planetą ir čia kūnijasi, bei išėjimo kanalai, kuriais sielos sugrįžta atgal į savo dvasines šeimas. Taip pat dėka izoliacijos Visatoje greta viena kitos gali egzistuoti skirtingų išmatavimų sritys ir jose vystytis skirtingo dvasinio pažangumo dvasinės šeimos.

Dvasiniai lygiai – Išmatavimai

Daugelis žmonių skirtingai traktuoja, kas yra išmatavimai. Pavyzdžiui, matematikoje kalbama apie keturis (erdvė + laikas) arba dar daugiau kitų fizinių išmatavimų. Dvasinės mokyklos taip pat turi skirtingas išmatavimų sampratas, dėl to galima išgirsti, kad mes, žmonija, jau esame ketvirtajame ar net penktajame išmatavime. Todėl verta šiek tiek išsamiau apžvelgti, kas yra išmatavimai man Dievo pateikta prasme. Pirmasis išmatavimas – tai Šventosios Dvasios egzistencija tuščioje erdvėje. Pirmajame išmatavime neegzistavo nei fizinės, nei dvasinės formos. Pleveno neapčiuopiama Kūrėjo dvasia. Antrajame išmatavime formavosi (buvo kuriamos, realizuojamos) dvasinės kristalinės formos – dabartinės dvasios bei sielos. Tačiau jos dar nebuvo gyvos, nes negalėjo mąstyti, jausti. Trečiajame išmatavime į

jau susiformavusius dvasinius kristalus Dievas Tėvas įkvėpė gyvybę. Šie dariniai tapo gyvybingi, pradėjo mąstyti. Taip gimė visos šiuo metu Visatų sistemoje gyvenančios bei tobulėjančios dvasios ir sielos.

Būtent trečiajame išmatavime prasidėjo kosminis gyvybės „spektaklis“. Gimė archangelai, angelai, dvasios, sielos. Kūrėjas visiems šiems dvasiniams kūnams – kristalams, dar antrame išmatavime įgavusiems aiškiai apibrėžta vidinę struktūrą, įkvėpė gyvybę. Jie pradėjo savarankiškai gyvuoti. Būtybės pradėjo tobulėti – siekti dvasinės informacijos bei vystyti sąmoningumą. Tačiau tada mums gerai žinomas fizinis pasaulis dar neegzistavo. Kaip tik tuo metu Visatoje atsirado realus materijos poreikis, nes trečiajame išmatavime dvasia greičiausiai tobulėja, t.y. geriausiai pažįsta (realizuoja) save būtent per materiją, tarsi per atspindį. Taigi Kūrėjas antrajame bei trečiajame išmatavime sukūrė dvasias, kurios tobulėdamos drauge su savo dvasine šeima keliauja per išmatavimus taip vėl artėdamos Kūrėjo link. Tokiu būdu dvasios įgyvendina pagrindinį Visatos principą, įdiegtą paties Kūrėjo pradžių pradžioje: „Eikite, tobulėkite ir grįžkite pas Mane“.

Siekdamas sudaryti palankias sąlygas dvasių bei sielų tobulėjimui Kūrėjas, padedamas pirmųjų savo kūrinų, materializavo fizinę realybę, o Jam šiame procese talkinusias dvasias paskyrė valdyti ką tik sukurtas visatos sritis. Taip pradėjo formuotis dvasinė hierarchija – Dievui Tėvui pavaldžių ir tiesiogiai Jam atsakingų dvasių kūrėjų grupė.

Atskiros Visatos sritys vystosi skirtingais tempais. Kiekvienos visatos srities išsivystymą apibrėžia išmatavimai – pažangumo lygmenys. Nuo to, kokiame išmatavime yra konkreti visatos sritis, priklauso kokio pažangumo būtybės (dvasios bei sielos) ten gyvena. Pavyzdžiui, trečiajame išmatavime gyvena trečiojo lygmens, ketvirtajame išmatavime – ketvirtojo lygmens dvasios bei sielos. Septynioliktasis išmatavimas – tai aukščiausios dievybės – visatų sistemos valdovo mūsų Dievo Tėvo egzistencinis lygmuo. Pasiekę aukščiausiąjį išsivystymo lygmenį (septynioliktąjį išmatavimą), dvasios bei sielos sugrįžta į Kūrėją – susilieja su Juo. Tokiu būdu visatų sistemoje vyksta tobulėjimas.

Dvasia ir sielos tobulėja kaupdamos dvasinę informaciją bei įgaudamos naujus sąmonės lygius. Dvasinis tobulėjimas yra nuoseklus procesas. Griežtos ribos tarp dvasinio tobulėjimo lygmenų neegzistuoja, tačiau sąlyginai galima išskirti 10 informacinių bei 19 sąmonės lygių, kurių siekia visa dvasinė šeima. Be to, tobulėjimo kelyje dvasia įgauna 19 spindulių, kurie suteikia jai ypatingų savybių. Spindulius gali kaupti pati dvasia arba juos dvasiai atneša didelę misiją atlikę sielos.

Dvasinė informacija – tai žmonėms dievybių perteikiamos žinios. Krikščionys žinių pasisemia studijuodami Bibliją, kitų religijų atstovai – analizuodami savo šventus raštus. Gilios žmogiškos jausminės patirtys taip pat yra informacija. Žemėje labai akcentuojama meilės patirtis. Tuo tikslu į Žemę buvo ir yra siunčiami avatarai, Dievo Sūnus, skelbiantys meilės žinią. Tačiau mes, žmonės, dar neišmokome meilės pamokos, todėl vis dar gauname su tuo įsisijusius ženklus – apsireiškimus iš Aukščiausio.

Gyvendamos Žemėje sielos sąmonės lygių dar nekaupia, nes trečiasis išmatavimas tam dar nėra skirtas. Sąmonėjimas prasideda aukštesniuose išmatavimuose, nes trečiojo išmatavimo „variklis“ yra tobulėjimas kaupiant informaciją. Ketvirtajame išmatavime siela įgauna papildomų savybių: informacija pradeda apdoroti – ji virsta žiniomis. Dvasios bei sielos pradeda ryškiau švytėti, nes jas iš vidaus apšviečia dvasinio mokslo šviesa. Penktajame išmatavime žinios virsta entuziazmu, o šeštajame – džiaugsmu. Jau dabar, trečiajame išmatavime, galime pastebėti, kad dvasiškai tobulėjantys žmonės – einantys savo (o ne svetimu) dvasingumo keliu, siekiantys teisingos informacijos ir atliekantys teisingus veiksmus – patiria daug nuoširdaus džiaugsmo.

Ne visos dvasinės šeimos vienodai sparčiai tobulėja. Kiekviename išmatavime dvasios šeimai yra keliami vis aukštesni reikalavimai. Jeigu dvasios šeima atėjus laikui pereiti į aukštesnįjį išmatavimą nebūna pasiruošusi žengti toliau, ji pasilieka tame pačiame išmatavime ir turi patirtį kaupti iš naujo (tarsi mokykloje yra paliekama „antriems metams“). Skirtingos visatos sritys vystosi ne vienodu greičiu, todėl vienu metu greta (tačiau ne toje pačioje erdvėje) gali egzistuoti skirtingi išmatavimai, kuriuose gyvuoja bei tobulėja skirtingo lygmens dvasinės šeimos. Artimiausiojo virsmo (perėjimo į aukštesnįjį išmatavimą) laikas kiekvienoje visatos srityje yra iš anksto numatytas ir žinomas. Šiuo metu sistema, kurioje yra mūsų planeta Žemė, yra ruošiama perėjimui iš trečiojo į ketvirtąjį išmatavimą. Kad pasiruošimas vyktų sparčiau, prie Žemės informacinio lauko yra prijungiami papildomi moduliai, vis daugiau dvasinių mokytojų per atviras sielas (žmones) kreipiasi į Žemės gyventojus su svarbia žinia ir skatina ruoštis. Bus ir tokių dvasinių šeimų, kurioms priklausančios sielos atkakliai nereaguos į perspėjimus, nesirūpins savo dvasine raida, todėl atėjus laikui neturės pakankamai patirties žengti toliau. Tuomet mūsų sistemoje įvykus virsmui iš trečiojo į ketvirtąjį išmatavimą nepažangiosios bus perkeltos į kitas visatoje egzistuojančias sistemas, kuriose tobulėjimas vis dar vyks trečiajame išmatavime. Perėjusios į ketvirtąjį išmatavimą dvasių šeimos pasiliks ten, kur buvę, ir tobulės toliau.

Aplink mus iš tiesų plyti *beribė* visata, kurioje egzistuoja daugybė kūrinių – dvasių ir sielų, turinčių savo Kūrėją – mūsų visų didįjį Tėvą. Mūsų tikslas tobulėti, sąmonėti, sėkmingai keliauti per išmatavimus ir tokiu būdu siekti sugrįžimo į Dievą Tėvą – visatų sistemos valdovą – tarsi į pažadėtąjį Rojų. Tačiau kelionė dar ilga. Mums, trečiajam išmatavimui priklausančių dvasios šeimų atstovams, ji ką tik prasidėjusi. O, kad būtų lengviau keliauti Dievo link ir geriau Jį pažinti, Kūrėjas mums siunčia savo pasiuntinius, Sūnų. Jis įgalina angelus mums padėti bei linki, kad mums pavyktų įgyvendinti didžiąją užduotį.

Kaip vyksta tobulėjimas?

Žmonės nežino, kuriai pusei – kosminio gėrio ar blogio – priklauso jų sielos. Tačiau abiejų polių atstovai siekia tobulėti. Pavyzdžiui, ir kosminio gėrio, ir kosminio blogio atstovai eina į šventyklas bei meldžiasi kartu. Skirtumai yra subtilūs, nėra žemiški. Jie gali išryškėti tuo metu, kai skleidžiama kryptinga gėrio ar blogio informacija. Tuo metu kitai pusei priklausančios žmonių sielos ima nerimauti, žmogus jaučia vis gilėjančią nerimą dėl neapibrėžtų priežasčių ir instinktyviai siekia pasišalinti iš ten, kur skleidžiama jo sielos patirties neatitinkanti informacija. Jeigu pasišalinti nepavyksta arba neįmanoma, tuomet žmogaus gali staiga užmigtį ar net nualpti, nes jo siela priešinasi ne tik skelbiamai informacijai, bet ir su ja perduodamai energijai.

Dievas Tėvas pats tobulėja, o tam reikia kūrinių pagalbos. Iš tiesų mes, dvasios bei sielos, dalyvaujame ne tik savo, bet ir paties Kūrėjo savirealizacijoje, ir tuo pat metu kosminėse grumtynėse, kurių patys sąmoningai netgi nesuvokiame. Bet ir tai yra naudinga, nes tuomet savaime pagal sielos prigimtį einame teisingu keliu.

Visatoje galioja tobulėjimo principas: NIE+KAS tampa VIS+KUO. Sielos indą, kuriame kaupiama dvasinė informacija bei sąmoningumo patirtis, pavadinkime „NIE“. Tas indas nuo pat sielos sukūrimo turi įdiegtą mechanizmą, padedantį atskirti kosminio gėrio ir blogio patirtis. Pateiksiu praktinį pavyzdį. Sakykime, inde yra polinė ir nepolinė medžiaga

(pvz. vanduo ir aliejus). Įpilkime į tą indą kokio nors skysčio, kuris tirpsta vandenyje. Aliejuje šis skystis netirps, nes jis tirpsta tik vandenyje. Vadinasi, padidės vandeninio tirpalo kiekis. Po to įpilame polinės medžiagos, kuri tirpsta tik aliejuje. Tokiu būdu padaugėja bendras aliejaus kiekis, o vandens kiekis nuo to nepakis. Į sielą taip pat įdiegtas labai selektyvus mechanizmas, padedant atskirti kosminį gėrį ir blogį. Tačiau šis patirties indas iš pradžių būna tuščias. Dvasinės kelionės metu siela pildo savo patirties indą ir po truputį keičia jame pusiausvyrą: „NIE“ inde daugėja arba kosminio gėrio, arba kosminio blogio patirties. Tokiu būdu ir pati siela krypsta gėrio arba blogio link. Sielos priimama informacija tarsi „ištirpsta“ dvasinės patirties kaupimo inde „NIE“. Tokiu būdu sieloje vis daugėja dvasinės patirties. Taigi, „NIE“ yra sielos sukūrimo metu įdiegtas indas, turintis savybę atskirti gėrio patirtį nuo blogio patirties ir jas abi nuolatos kaupti. Tuo tarpu „KAS“ yra toji informacija, kurią mes kaupiamo žinių ir patyrimų pavidalu. Sielai tobulėjant NIE+KAS tampa „VIS“. „VIS“ apibrėžia dvasinio tobulėjimo turinį bei sielos pasiektą dvasinio tobulumo lygį. NIE+KAS indą užpildančios žinios jau formuoja mūsų sielas kaip VISumą. Tuo tarpu KUO tapsime, paaiškės tik aukščiausiuose išmatavimuose sielai artėjant prie tobulybės, prie Dievo. Tai nusako kriterijus „KUO“. Tačiau jau dabar vertindami savo „VIS“ kriterijų galime spręsti apie būsimąjį „KUO“. Tokiu būdu NIE+KAS (tuščias indas + gaunama patirtis) tampa VIS+KUO (kuo jau esame dabar + kuo tapsime ateityje).

Dvasinėms šeimoms būdingas skirtingas pajėgumas kaupti dvasines žinias. Todėl tam tikrų įsikūnijimų metu sielos nesiekia gauti naujos patirties, o tik lavina savo gebėjimą įsisavinti dvasinę informaciją. Gimstančio žmogaus esminiai gyvenimo įvykiai jau yra nulemti ir tik niuansai priklauso nuo žmogaus laisvos valios. Tik labai išskirtiniais atvejais keičiamas žmogaus likimas. Todėl jeigu numatoma, kad siela žmogaus gyvenime neturės galimybės sparčiai tobulėti (pavyzdžiui, dvasiškai silpnų tėvų šeimoje gan sunku užaugti dvasiškai pažangiam vaikui), to žmogaus likimą pasirenka mažesnių poreikių siela, kurios tikslas praplėsti dvasinės patirties indo ribas, kad vėliau, jau kitame įsikūnijime, galėtų tęsti tobulėjimo procesą. Šiuo atveju siela dėl žmogaus dvasinio nepažangumo nenukenčia.

Neverta kelti klausimo: kuris žmogaus pradas – fizinis ar dvasinis – yra aukščiau. Geriau kelkime fizinio bei dvasinio užimtumo *santykio* mūsų kasdieniame gyvenime klausimą. Idealiu atveju žmogus turėtų skirti penkiasdešimt procentų savo gyvenimo laiko darbui, fiziniam išlikimui, o likusius penkiasdešimt procentų pašvęsti dvasiniam tobulėjimui.

Trečiasis išmatavimas bėgant laikui tarsi mūsų mokslas nuolatos pasipildo naujomis žiniomis. Deja, anksčiau Žemėje gyvenusių rasių atstovų sielos jau nebegali įsisavinti trečiojo išmatavimo informacijos, kadangi jau baigė Žemės mokyklą. Tuo tarpu žmonijos rasei – trečiajai sielų kartai – yra galimybė įsisavinti visas šiuo metu egzistuojančias trečiojo išmatavimo žinias bei patirtis. Tai puikiai suvokė pirmųjų dviejų rasių atstovai ir išties nebuvo tuo patenkinti, kadangi ateityje vykstant bendram visų Žemėje gyvenusių ir šiuo metu tebegyvenančių dvasinių šeimų perėjimui iš trečiojo į ketvirtąjį išmatavimą vėliausiai dvasinės patirties Žemėje siekė dvasinės šeimos gali įgauti pranašumą. Todėl pirmųjų dviejų rasių atstovai darė aktyvų poveikį vykstant žmonijos evoliucijai ir pasiekė trokštamo rezultato: žmogaus kūno sąmonė buvo visiškai atskirta nuo sielos sąmonės. Todėl žmonės pradėjo klysti savo gyvenime priimdami sprendimus, neatitinkančius jų sielų poreikių. Šis evoliucinis posūkis savo svarba prilygsta bibliniam žmogaus išvaramui iš Rojaus. Kūnas iš inercijos vis labiau tobulėjo fizine prasme tenkindamas vien juslinius poreikius. Dvasinis tobulėjimas liko nuošalyje. Dėl šios priežasties žmonijos istorijoje daugėjo kančios, ligų ir nelaimių. Tačiau Dievo Tėvo įgaliojimai valdovai pasitarę nutarė, kad tokią padėtį galima toleruoti, kadangi ypač sunkiomis sąlygomis tobulėjanti siela turi galimybę įgauti net daugiau

tobulėjimo plane nenumatytos unikalios dvasinės patirties. Žinoma, naujai susiklosčius aplinkybėms taip pat išaugo tikimybė, kad kūnas ilgam laikui sustabdys sielos tobulėjimą ar netgi pražudys sielą. Tačiau priimant sprendimą toliau leisti vystytis žmonijos rasei buvo akcentuojama ne kiekybinis, o kokybinis sielų tobulėjimo kriterijus. Netgi galima sakyti, kad žmonija – tai aukštesniųjų būtybių eksperimentas. Jeigu jis pasiteisins, Visatoje atsiras daugiau planetų, kuriose gyvybė vystysis pagal tokį pat principą. Bandydamos kompensuoti kūno ir sielos ryšio deficitą aukštesniosios būtybės – mokytojai pradėjo aktyviai dalyvauti žmonijos istorijoje. Nuo akmens amžiaus laikų žmonija gaudavo ir tebeauga ženklu bei žinių „iš dangaus“, kurie padeda mums mažinti kūno ir sielos sąmonės atskirumą bei nepasiklysti dvasinio tobulėjimo kelyje. Žmonijos tobulėjimas vyksta lėčiau, nei prieš mus gyvenusių rasių, kadangi dėl kūno ir sielos atskirumo neprisimename praėjusių gyvenimo Žemėje tarpsnių. Todėl negalime vos tik gimę tęsti to, ką jau esame pradėję. Kiekvieno išsikūnijimo metu turime dar ir dar sykį atkartoti savo patirtį bei į dvasinio tobulėjimo audinį įausti dar keletą naujų vertingų gijų.

Pirmųjų dviejų Žemėje gyvenusių rasių atstovai nežinojo, kas yra *Meilė*. Jie jautė sielų vadovavimą, todėl dirbo jiems svarbius darbus, kryptingai kaupė dvasinę informaciją, sparčiai tobulėjo. Tačiau evoliucionuojant trečiajai rasei – žmonijai, žmonių kūno sąmonė buvo visiškai atskira nuo sielos sąmonės. Kai kūnas neteko tiesioginio ryšio su siela, žmogus pajuto gyvenimo beprasmybę, dingo motyvacija tobulėti. Ilgainiui žmonės apskritai liovėsi siekė dvasinio tobulėjimo. Sunerimę angelai pradėjo eksperimentuoti ieškodami veiksnio, kuris vėl motyvuotų žmogų aktyviai tobulėti. Pats didžiausias žmonijos istorijoje bandymas buvo toks: besąlyginės Dievo meilės žmonijai išraiška – auka. Šią misiją puikiai išpildė Jėzus iš Nazareto. Tokiu būdu žmonijai buvo suteiktas aukščiausios meilės pavyzdys. Meilė netgi buvo iškelta aukščiau dvasinių žinių. Nors dar Jėzaus gyvenimo laikais per patį Jėzų asmenį buvo bandoma skleisti taurias dvasines žinias, tačiau žmonės jų nesuvokė, nepriėmė. Tada buvo galutinai nutarta, kad turi įvykti tai, kas suplanuota – *meilės auka*, bei jai suteikta derama prasmė. Tai pasiteisino! Žmonės priėmė šią Dievo pamoką, suprato, kad tik Dievas gali taip pasielgti. Nuo to laiko meilė tapo varomąja jėga. Dabar egzistuoja du dvasingumo keliai, kurie papildo vienas kitą: žinių bei meilės kelias. Meilė suteikė žmogaus gyvenimui prasmę. Žmonijai buvo duotas akivaizdus pavyzdys: mylėkime vieni kitus taip, kaip Dievas jus myli. Meilės kelias buvo atrastas tik mūsų planetoje Žemėje. Dėl to meilė yra išskirtinai Žemėje patiriama būseną. Sielos jaučia kitokią – stipresnę – meilę, kuri yra pagrįsta vis tvirtėjančiu ryšiu su Dievu. Tik mes, būdami žmonėmis, galime jausti žmogišką meilę. Dabar ji netgi įtraukta į būtinųjų Žemėje pasisemti patirčių kategoriją. Sielos veržiasi į Žemę, kad tai išgyventų. Nes dvasiniame sielų būvyje patirti tokios meilės, kokią išgyvena žmogus žmogui, neįmanoma.

Dvasinis tobulėjimas – tai ilgas „žaidimas“, kurį mes, žmonės, norime pernelyg greitai laimėti. Deja, tai mums sunkiai įgyvendinama. Tik ypatingai retais atvejais vienas gyvenimo tarpsnis gali sielą išvesti į tobulybę. Krikščionybė mus moko, jog Žemėje gyvename tik vieną kartą. Teoriškai tai įmanoma. Tačiau tuomet žmogaus gyvenimas nuo pat gimimo iki mirties turėtų būti absoliučiai pašvęstas dvasiniam tobulėjimui, nušvitimo siekimui. Jeigu siela įgyvendintų visus savo uždavinius, jai tiesiog nebebūtų reikalo dar kartą grįžti į Žemę. Tačiau realybėje labai dažnai pasitaiko kitas atvejis. Visą žmonijos istoriją mūsų Žemėje vyksta sielų recirkuliacija. Sielos kūnijasi Žemėje, semiasi dvasinės patirties, žmogui mirus grįžta į savo dvasinę šeimą, perduoda sukauptą patirtį ir vėl keliauja į Žemę... Šis ciklas kartojasi daugybę kartų. Kita vertus, netgi šiuo atveju galima sakyti, kad siela gyvena Žemėje vieną kartą, tačiau ne 50-80 metų (nekalbant apie jaunų žmonių ar net kūdikių mirtis), bet bent keletą dešimčių tūkstančių metų, sudarytų iš atskirų tarpsnių po keliasdešimt metų.

Dvasinio tobulėjimo kelyje žmonija dažnai klysta ir klumpa. Tačiau Dievas visuomet suteikia galimybę pasitaisyti. Taip pat bus suteiktas dar ne vienas šansas artėjant perėjimo į kitą išmatavimą laikui. Daugybė žmonių linkę laukti konkrečių metų, konkretaus įvykio. Per pastaruosius du šimtus metų jau keliolika kartų buvo išpranašauta pasaulio pabaiga, bet taip ir neįvyko. Tai visiškai natūralu, nes tokie globalūs įvykiai yra išties kruopščiai planuojami, žmonės dideliame virsmui turi pasiruošti. Veikiant dieviško gailėstingumo principui pasaulio pabaiga gali būti netgi atidėta. Tačiau tai nereiškia, kad pasikeitė pats planas. Nuolatos verta gyventi pasiruošus, budėti. Tai vienas iš dvasinio tobulėjimo „variklių“. Kai žmogus pajunta savo gyvenimo trapumą, ima labiau branginti gyvenimą. Kai žmogus suvokia artėjant dvasinius egzaminus, pradeda intensyviau jiems ruoštis – tobulėti.

Likiminė (karminė) kančia yra dvasinis tobulėjimas, negalima jos nutraukti. Kančia turi būti iškentėta iki galo, nes tai yra dieviškosios palaimos dalis. Ar tai Jums neprimena Indijos, kur dauguma žino, kad turi savo karma, kurią reikia „atidirbti“? Todėl žemesnė kasta nemaištuoja prieš aukštesnę kastą, nes priima tai kaip savo lemtį. Šioje temoje glūdi štai kokia svarbi dvasinė žinia: toli gražu *ne viską* mes, žmonės, žinome. Jeigu mes ar mūsų artimieji kenčia, tai dar nereiškia, kad reikia ieškoti kaltų. Kartais reikia viską priimti taip, kaip yra. Kova prieš likimą gali net sužlugdyti žmogų. Taigi, jeigu juntame, kad egzistuoja mums nepasiekiamos labai gilios mūsų problemų priežastys, verčiau jų ir neieškoti. Geriau save stiprinti dvasiškai neskiriant pernelyg daug energijos priežastims išsiaiškinti. Kai stiprėja siela, ji tarsi plečiasi taip atstumdamą nuo savęs nepalankias aplinkybes. O pavienių žmogaus problemos simptomų šalinimas neveiksmingas, nes žmogų nuolatos lydės vis kitos nemažiau opios problemos. Likiminės (karminės) kančios atveju problemas galima išspręsti tik stiprėjant žmogui kaip sielos ar dvasios šeiminkui. Kančią galima panaudoti kaip patirtį, kuri išgrynina sielą. Žinoma, jeigu žmogus daro teisingas išvadas. Tokiu būdu siela įvykdo savo užduotį.

Tu neturi teisės žudyti ir būti nužudytas. Tai visatos įstatymas. Tačiau kankinių patirtis nėra prilyginama nužudymui. Netgi žuvęs žmogus gali būti laikomas miręs pelnytai, savo laiku. Ne visais gyvenimo atvejais žmogus turi pasenti ir tik tuomet numirti. Kartais žmogus turi iškelti iš Žemės Dievo jam skirtu laiku bei skirtoje vietoje. Taip, kaip miršta kankiniai. Ne tik šventieji, bet ir idealistai, kurie kovoja už tam tikrus vertus kovos idealus, jeigu yra tikri, kad tai jiems Dievo skirtoji misija. Ar žmogus prarasdamas gyvybę pasielgė teisingai nusprendžia Aukštesniosios jėgos.

Dažnas žmogus sau užduoda klausimą: kokia gyvenimo Žemėje prasmė? Jeigu jums gan ilgą laiką gyventi buvo gera, ramu ir tarsi pelytei užteko tiesiog bėgti savo kasdienybės rate, bet staiga pajutote nerimą ir kilo klausimas apie visa to, ką veikiate, prasmę, vadinasi, siela jums siunčia ženklą: „–jau gana, pakankamai užaugai, atėjo laikas tobulėti“. Tai vienas iš būdų, kuriais siela bando pažadinti apsnūdusį žmogaus protą. Jeigu žmogus vis dėlto ignoruoja šį raginimą, tuomet prasideda depresija, ligos bei kiti išbandymai.

Malda ir meditacija

Dvasiškai tobulėjantys žmonės turi mokėti melstis ir medituoti. Dvasinių žinių siekti taip pat svarbu. Tačiau žinios ne visuomet pasiekia sielą, nes sielą dvasinė patirtis pasiekia tik per jausmą. Tad informaciją reikia „suvilgyti“ jausmu, kad ji pasiektų sielą. Informaciją reikia „išjausti“, išgryninti per dvasines praktikas.

Tikroji malda yra būsena, kurioje būdami tariame žodį, kupiną gėrio. Kiekvienas maldos žodis turi būti tariamas labai nuoširdžiai, tuomet ir Dievas mus išgirs, ir mūsų maldos bus išklaustos. Nedera daug melstis, jeigu tuo metu mintys nėra sutelktos vien į maldą. Jeigu meldžiamės nesutelkę dėmesio į maldos žodžius, malda gali nepasiekti savo tikslo. O, nedėmesingos maldos metu mūsų spinduliuojamą energiją savoms reikmėms gali panaudoti šalia esančios sielos. Žodžiai, kurie nėra sąmoningai nukreipiami Dievo link, yra tarytum „valgomi“ šalia esančių sielų ir kuo dažniau žmogus taip meldžiasi, tuo šalia esančios žemo lygmens sielos jam rodo didesnę dėmesį. Jeigu žmogus net užmezga kontaktą su žemo dvasinio lygmens sielomis, kurios tendencingai mėgsta apsimitinėti dievybėmis (ar kuo tik žmogus nori), jos gan dažnai iš žmogaus reikalauja nenuilstamai melstis. Neleidžiama net atsipūsti! Nes žmogui pavargus ir tapus nedėmesingam jo maldų metu išsiskiria daug energijos, kuria tiesiog mėgaujasi žemesniojo lygmens sielos. Tačiau tai nėra skatintina. Tai nėra naudinga žmogaus sielai. Labai ilgos dvasinės praktikos – netgi dalinai aptemdančios žmogaus psichiką – nėra naudingos kasdienybėje. Čia kalbama apie maldą, kai žmonės yra savo gyvenamoje vietoje ir meldžiasi labai daug ne ypač dvasiškai saugioje erdvėje. Tačiau egzistuoja kontroliuojamų maldos praktikų, kurių metu žmogus gali jaustis saugus, nes atlieka tai energetiškai „švarioje“ vietoje maldą vedant patyrusiam dvasiniam vadovui. Tuomet net ilga ir svaiginanti dvasinė praktika nekelia pavojaus. Ilgai trunkanti malda atveria „vartus“ tarp fizinio ir dvasinio pasaulio, tad visuomet prieš imantis šios veiklos verta pamąstyti, kas mus už tų „vartų“ pasitiks.

Meditacijos metu rekomenduojama sutelkti dėmesį ne vien į savo kūną ar išorinius paprastus objektus (pvz. tašką ant sienos), bet į dvasinę prasmę turinčius simbolius. Kryžius taip pat gali būti traktuojamas kaip paprastas objektas, tačiau medituodami kryžmėje galime išvelgti fizinio ir dvasinio pasaulių sankirtą, kurioje įvyksta stebuklas – asmeninis mūsų susitikimas su Dievu. Tuomet meditacija įgauna teisingą kryptį. Norėdami išvengti stabmeldystės pavojų turime išvelgti bei atpažinti tai, kas glūdi už mūsų dėmesio sutelkimo objekto. Meditacijos siekiamybė, dėmesio „objektas“ turi būti pats Dievas.

Stabmeldystės pavojai. Jeigu žmogus meldžiasi arba medituoja susitelkęs į fizinį objektą ir neišvelgia jame Dievo veikimo, egzistuoja reali galimybė užmegzti asmeninį kontaktą su garbinamu objektu – stabu. Fiziniai objektai (akmenys, medžiai, skulptūros, statulos ir t.t.) žmogaus akyse gali „atgyti“: pradėti kalbėti ar netgi judėti! Tokiais atvejais tikintysis visą gaunamą informaciją gali intuityviai priskirti garbinamam šventam daiktui. Jam nesiseka atpažinti tikrojo informacijos šaltinio: dažniausiai žemo dvasinio lygmens sielų, kurios tarsi kauke prisidengia garbinamam šventu objektu. Tuomet tariamai kalbantis daiktas gali prašyti ar net reikalauti žmogaus dėmesio, maldų, aukų. Visa tai be galo naudinga tokiu būdu su gyvaisiais kontaktą užmezgančioms žemesniojo lygio sieloms, kurios dėl įvairių priežasčių laikinai (bet ne visam laikui) prarado galimybę sugrįžti į savo dvasinės šeimas bei tęsti dvasinį tobulėjimą. Patirdamos žmogaus dėmesį jos gali bent iš dalies kompensuoti tai, ko negavo būdamos išikūnijime, todėl veržte veržiasi į kontaktą su žmonėmis ir siekia per ryšį užmegzti žmogų įgyvendinti savo užduotis Žemėje. Tačiau tai nenaudinga ir nesaugu paties žmogaus sielai, todėl vėlgi, rekomenduojama vengti tokių kontaktų. Patyrus dvasinės būtybės kreipimąsi į jus mintimis, prieš tęsdami dialogą atidžiai išstirkite, kas su jumis bendrauja.

Jeigu užmėgsite mintimis kontaktą su dvasine būtybe, kaip galėtumėte atpažinti ar tai aukšto lygmens informacijos šaltinis? Svarbi ne vien informacijos loginė kokybė, bet ir energijos srautas, kuris plūsta drauge su pateikiama informacija. Bendraudamas su Dievu

žmogus gauna kokybiškos, logiškos informacijos, o taip pat prisipildo subtilios dieviškos energijos, kuri ilgam pakylėja bei įkvepia tikru dvasiniu džiaugsmu. Tuo tarpu bendravimas su tariamu „dievu“ prislegia. Apsimesdamos dievais žemesniojo dvasinio lygmens sielos apkrauna mūsų sąmonę mažai prasmės turinčia informacija. Pavyzdžiui, iš gausaus informacijos srauto vos viena kita mintis turi prasmę. Jos nurodo atlikti daug mažareikšmių ritualų, nepagrįstai įbaugina. Tad būkime reiklūs dvasiniu būdu gaunamai informacijai. Nepasitikėjime mums žinomais vardais (kai prisistatoma Jėzumi, Marija ar šventaisiais). Savo vidumi pajuskime, ar mus pasiekianti informacija tikrai yra iš dieviško šaltinio, ir tik tada ją priimkime kaip asmeninę dvasinę patirtį.

Baimė – tai blogio pasaulio ypač dažnai naudojamas įrankis. Gėrio pasaulis labai stebisi, kad baimė buvo integruota į mūsų, žmonių, santykius, religiją, švietimą. Angelai netgi tai įvardija kaip nedidelę blogio pergalę. Turbūt esate pastebėję, kad žmogus bandydamas kitą žmogų nuteikti prieš jam nesuprantamus ar nepriimtinius dvasinius reiškinius visų pirma bando įbauginti. Tad pirmasis žingsnis dvasinio tobulėjimo kelyje yra išsivaduoti iš nepagrįstų baimių.

Krikščionims savo maldą derėtų kreipti per Kristų link Dievo Tėvo, o atsakas gaunamas iš Tėvo tiesiogiai. Visatoje egzistuoja be galo svarbus principas, glaudžiai siejantis atskiras gėrio pasaulio esybes tarpusavyje. Pavyzdžiui: Aš esu Kristuje, Kristus yra manyje. Kristus yra Tėve, Tėvas yra Kristuje. Aš (per Kristų) esu Tėve, o Tėvas esti manyje. Tokiu būdu galima susieti visa, kas egzistuoja, į vienį. Ši formuluotė netgi apima patį Dievą Tėvą. Per šią visatos įstatymuose įtvirtintą formuluotę: aš esu tame, tas yra manyje, tas yra aname, anas yra tame, vadinasi aš esu aname, o anas yra manyje – užmezgamas ryšys.

Kristus yra regimasis Dievo Tėvo atvaizdas, todėl mes jį galime vaizduoti paveiksluose ir melstis žvelgdami į jį. Tai nėra nuodėmė, jeigu regėdami paveikslą matome gyvąjį Dievą.

Kai žmogus kreipiasi per Dievo Sūnų į Tėvą, per Kristų į patį Kūrėją, tai Kristus, išgirdęs mūsų maldas, kaip tarpininkas atsisuka į Šaltinį – į Tėvą ir perduoda mūsų mintis. Tuo tarpu Tėvas atsako tiesiogiai. Taip sklinda dvasiniai signalai Visatoje. Mes... tarpininkas... jeigu reikia, dar vienas tarpininkas... kol malda pasiekia Šaltinį, o atsaką gauname tiesiogiai. Kuo mažiau tarpininkų, tuo geriau. Todėl kreiptis į Tėvą per Sūnų yra ištis teisinga. Krikščionybėje taip ir daroma. Kiti tikėjimai gali į Sūnaus vietą bandyti, drįsti įterpti kitą asmenį. Tai nėra draudžiama, tačiau krikščionims to nederėtų praktikuoti.

Kristus – tai Dievo atstovas, Dievo Sūnus. Tai pareigos, kurias Žemėje priėmė Jėzus, ir jas kruopščiai atlieka. Kitose planetose gyvenančios civilizacijos taip pat turi Dievo Sūnaus institutą. Kitų civilizacijų atstovai Jėzaus nepažįsta, tačiau jie turi savo kilmės dieviškąjį Sūnų.

Religijose galime atrasti ir tiesos, ir nuklydimų. Tačiau po žmogaus kūno mirties religinių prieštaravimų, kurie dabar skiria žmones ir neleidžia mąstyti bei tobulėti drauge, nebeliks, nes siela regės tikrąją tiesą. Deja, iki pat pasaulio pabaigos religijos nesusivienys. Tačiau jeigu gyvenime kryptingai, keliausime asmeniniu dvasinio pažinimo bei tobulėjimo keliu, tiesa akivaizdžiai išryškės.

Kodėl mums svarbu dvasiškai tobulėti?

Po 2-3 metų mūsų laukia ypatingi įvykiai, kurie tęsis 9 metus. Vyks akivaizdūs pasauliniai pokyčiai. Dalis iš jų atitiks žmonių sugalvotą, filmuose pavaizduotą bei knygose aprašytą scenarijų, tačiau pagal Dieviško nenuspėjamumo, gailestingumo principą tai tikrai nebus pabaigų pabaiga. Apie artėjančius pokyčius jau gan ilgą laiką buvo žinoma, todėl atsirado tam tikros erdvės, kurios iš anksto buvo ruošiamos ir iki lemtingųjų įvykių bus pilnai įrengtos bei aktyvuotos, ten vyraus ypatingas energetinis laukas, veiks dieviškos šviesos srautas ir žmonės jaus Dievo globą. Tokiose vietose palengvintai vyks dvasinės praktikos, reiks mažiau žmoniškųjų pastangų ir laiko siekiant dvasiškai tobulėti. Mažiau energijos pareikalaus ginčai, įtikinėjimai, nes vyks tiesioginė transformacija per vidinę žmogaus patirtį, per meilės praktikas. Tokiu būdu ir ši vieta – *Merkinės kupolo, piramidės bei kryžių kompleksas* – kaip viena iš dvasinės galios vietų pasitarnaus siekiant lengvesnio, spartesnio persiorientavimo, efektyvesnio pasiruošimo naujam gyvenimo Žemėje etapui, naujai erai. Ši erdvė jau dabar yra ypatinga tuo, ką patiriame savo vidumi per meilės praktikas, meditacijas. Tačiau ypatinga jos reikšmė taps akivaizdi per artimiausius keletą metų. Ši vieta ateityje bus dvasinės traukos centras, čia vyks intensyvi dvasinė veikla. Netgi tie, kuriems dabar tai, kas čia vyksta, atrodo kaip pramoga, pradės žiūrėti į šį reiškinį pagarbiau. Ypač tuomet, kai jus pačius gyvenimo aplinkybės pradės vis labiau spausti. Dvasine prasme ši vieta yra *Dievo Tėvo bažnyčia*. Joje vyksta ritualas, nukreiptas į Aukščiausiąjį. O subtilus atsakas žmogų pasiekia tiesiogiai. Šioje vietoje aktyvuojamas žmogaus ryšys su pačiu Kūrėju, kurį patiria čia besilankantys žmonės. Čia ruošiamas vanduo bei duonelė įgauna sakramentinę funkciją. Sakramentas yra apeiga, kuria gaunama Dievo malonė. Tai visiškai atitinka vandens bei duonelės ritualo, atliekamo šioje erdvėje, paskirtį.

Neverta manyti, kad po fizinio kūno mirties visi sielos reikalai klostysis idealiai. Tad ir gyvenimas fiziniame kūne iš aukščiau neatrodys kaip pragaras, nors šiuo metu kai kurie žmonės yra linkę galvoti kitaip. Turime pakankamai rūpesčių kasdienybėje, bus rūpesčių bei užduočių ir mūsų sieloms amžinybėje. Gyvenkime ir džiaukimės tuo, ką turime *čia ir dabar*, nes amžinasis Rojus dar gan toli. Bet kai pasieksime aukščiausiąjį išmatavimą (o tai įvyks tikrai ne greitai), tada jau galėsime atsipūsti.